

Пихме съ жадност огъ студената водица. А дѣдо Ангелъ ни разказа:

— Отдавна, отдавна е издълбано това кладенче въ скалата. Издълбали сж го съ ножоветѣ си нашитѣ горски чеда, хайдутитѣ. Наоколо нѣма друга вода. Тукъ сж се криели хайдутитѣ, тука сж почивали, яли и пили — въ гжститѣ гори. Кладенчето е тѣхно и се казва „Хайдушко кладенче“.

Гората тихо пѣеше. Лекъ вѣтрецъ я люлѣеше и тя напѣваше пѣсни за ония дни, когато само тя е била майка-закрилница на горскитѣ чеда, хайдутитѣ.

Нѣкой въздъхна дълбоко и ни събуди отъ захласъ. Пихме още по еднажъ водица и се върнахме на полянката, наскубахме трева, накършихме клони и букова шума, постлахме и легнахме.

Гората пѣеше и ни приспиваше, а златнитѣ звездички трепкаха надъ насъ и ни шепнѣха:

— Лека нощъ! . . Лека нощъ! . .

IV.

Утро. Стрелнаха се първитѣ слънчеви лжчи. Грамадно огнено кжлбо изплува далечъ-далечъ изъ задъ гората. Излѣзнахме на края на полянката и зяпнахме смаени и изумени. Чудни картини се разкриха предъ погледа ни.

Около насъ и надъ насъ гората се разтиляше като зелено развълнувано море съ позлатени гребени. Тя трепна, събуди се. Листата зашепнаха, птичкитѣ запѣха, цвѣтята и тревичкитѣ зашушнаха. Понесе се чудна, вълшебна музика, съ която Балканътъ посрещна царьтъ на вселената — Слънцето.

Величието на природата може да се види и почувствува напълно при изгрѣвъ слънце на две мѣста: въ планината и край морето. Но тукъ, въ планината, срѣдъ гората, посрѣщането на слънцето е по-тържествено, по-дивно, по-омайно! . . Тукъ поздравяватъ слънцето милиони и милиони трепети на горскитѣ листа, сладкитѣ пѣсни на птичкитѣ, благоуханията на горскитѣ цвѣта и тревички, шепотътъ на горскитѣ поточета. . .

Стояхме дълго време захласнати, унесени . . .

Александъръ Спасовъ

ОТЪ 6 ДО 13 АПРИЛЪ СЕ ПРАЗДНУВА СЕДМИЦА НА ГОРАТА.